

KULTUUR

ÜLIKOOLI 2A, 51003 TARTU, TEL 739 0355, RAIMU.HANSON@POSTIMEES.EE

OOPERILAVAL VANEMUISES JA ESTONIAS.

Laulja käib korvpalli mängimas, mootorratta ja jalgrattaga sõitmas ning kibeleb purjekaga merele.

Bass Märt Jakobson vajutas kiirteel pidurit

Märt Jakobsoni viimased etendused Vanemuise koosseisulise ooperisolistina toimusid teatri väikeses majas.

MARGUS ANSU

RAIMU HANSON
raimu.hanson@postimees.ee

Laupäeval tuli Vanemuise väikeses majas publiku ette Franz Lehári muusikaga ooperiõhtu, kus teiste vanemuislaste hulgas laulis bass Märt Jakobson (53). Eile oli ta samas teatris viimast päeva kirjasaatjana koosseisulise ooperisolistina. «Hõbepulmadest jäi aasta puudu,» ütles ta. «Olin solist 23 aastat järjest ja enne seda laulsin ühe aasta teatri kooris.»

Jakobson laulis kammerooperis «Emajõe ööbikud» Jakobsoni.

SILLE ANNUK

Ühtekokku 24 aastat Vanemuises muusikahuviliste kõrvu mahlaka madala häälega paitanud korvpalluri kasvulaulja ütles oma lepingulise seisuse muutumise põhjuseks kõigepealt ooperi- ja balletiteatri Estonia. Nimelt on ta juba 13 aastat olnud seal külalissolist ja näiteks täna, 1. oktoobril, rahvusvahelise muusikapäeva õhtul astub lavale Hermanni rollis Richard Wagneri ooperis «Tannhäuser». Muide, Tartus pole Wagnerit lavastatud.

Tallinn ja Tartu

Vanemuise koosseisulise laulja kohalt lahkumine ei tähenda seda, et ta sulgeb enda järel veerand sajandit koduteatriks olnud maja ukse jäädavalt, vaid ta hakkab nüüd Tallinnast Tartus käima külalissolistina.

Mängukavasse jäävad tema osalusel Giacomo Puccini «Madama Butterfly», Pjotr Tšaikovski «Jevgeni Olegin» ja juba nimetatud «Õhtu Leháriga», nagu on lugeda mängukavast aasta lõpuni. «Peadirigent Risto Joost näeb mind ka edaspidi kavasse tulevates lavastustes,» lisas Jakobson.

Estonia ja Vanemuise töögraafiku klapitamine on olnud 13 aastat küllaltki keeruline. On juhtunud sedagi, et kaks nädalat tuleb iga päev Tallin-

na ja Tartu vahet sõita, mõnikord isegi kaks korda päevas. Viimased neli aastat on Märt Jakobson Tallinnas elanud, ta peab ennast viimsilaseks, sest seda on ka õpetajast elukaaslase ja abiturientidest tütar.

«Ma tundsin, et sõitsin kogu aeg nagu kiirteel. Elutempo läks üha kiiremaks ja kiiremaks, nii et ma tundsin: mul ei käi enam jõud töögraafikust üle. Tahtsin veidi pidurit vajutada,» rääkis laulja. «Kiirtee kõrval on üks väiksem tee ka, mida mööda saab sihtpunkti minna, aga natuke väiksema kiirusega.»

On juhtunud sedagi, et kaks nädalat tuleb iga päev Tallinna ja Tartu vahet sõita, mõnikord isegi kaks korda päevas.

Möödunud suvel oli muusikasõpradel Tartu Uues Teatris võimalus osa saada Alo Põldmäe kammerooperist «Emajõe ööbikud», kus Jakobson laulis Jakobsoni, täpsemalt: Märt Jakobson kehastas Carl Robert Jakobsoni. Mis on olnud talle aga kõige olulisem ja huvitavam Vanemuises?

Sellele küsimusele vastamisel meenutas Jakobson oma kunagise eelkäija, Vanemuises 1957–1989 ooperisolistina töötanud bassi Evald Tordiku mõtteid: «Kui noor oskaks ja vana suudaks!». Jakobsoni

sõnul on teatris lauljatel ikka nii, et noorena on energia väga oluline, aga teatris kasvades tulevad oskused tasapisi, kui selle nimel tööd teha. «Kõige huvitavam ja olulisem on teatris mulle olnud inimesena kasvamine,» ütles Jakobson.

Endale märgilise tuntu osatähtsusest nimetas ta kõigepealt Gaetano Donizetti «Lucia di Lammermoori» Raimondot, mida ta on saanud laulda kahes eri lavastuses. Üks neist esietendus 2. aprillil 2016, kui lavastaja oli Roman Hovenbitzer ja dirigent Paul Mägi, ning teine 10. septembril 1999, kui lavastaja oli Taisto Noor ja dirigent Lauri Sirp.

Suureks õnneks peab ta aga seda, et on saanud laulda kahes Wagneri ooperis, lisaks «Tannhäuserile» ka «Lendavas Hollandlases», mõlemad Estonias.

Mere poole kaldu

Et jutt juba läks mere poole kaldu – «Lendava Hollandlase» tegevus käib merel ja mere lähedal –, on sobiv lisada: Märt Jakobson, kellel on pikkust 1,96, teeb küll kaasa seniioride korvpalliliiga meistrivõistlustel ja tunneb end kindlalt ka mootorratta sadulas, kuid on viimasel ajal lisaks sellele andnud sõrme purjetamisele.

«Tegin endale suvel väike-laeva juhiloa, tekkis purjeta-

mishuvi,» ütles ta. «Aga ma pean ikkagi vaatama, et ei lähe iga ilmaga sõitma, ja ka jalgrattaga ei lähe sügisel sõitma, kui õhk külmaks läheb. Ei ole mõtet riskida, eriti siis, kui olla vabakutseline.»

Jakobson ei taha riskida häälepaeltega. Sest kuigi ta on nüüd vajutanud oma kiirteesõidul pisut pidurit, tahab ta juba valminud ja ka tulevastes lavastustes kaasa teha ning loodab, et teatris ootab teda ees veel palju huvitavaid, suuri asju.

KOMMENTAAR

KARMEN
PUIŠ

Vanemuise
ooperisolist, sopran

Me õppisime Märdiga üsna ühel ajal Elleri koolis ja tulime ühel ajal ka Vanemuisesse. Ta on alati olnud tore tugi ja hea sõbralik kolleeg, temaga on olnud rahulik koos töötada. Meil on olnud väga huvitavaid lavastusi: ma olen olnud tema ema, tema tütar ja ka tema naine.

Ta on lavale minekuks alati valmistunud. Temaga ei ole seda probleemi, et tuled etendusele või proovi ja sa ei ole kindel, kas seal tuleb õigel ajal õige sõna ja õige asi. Märdiga on hea kindel tunne.